

Kjære venner

På rette vei

Det finnes ikke mange trafikk-skilt i denne delen av Nepal. Men de viktigste tingene sørger veivesenet for at alle får vite. For eksempel at nå må du ta til høyre her, hvis du skal til «Mission». For det er det vi heter. «Hospital» er et fremmedord, men «Mission» vet folk hva er. Det er dit de skal. Velkommen hit!

Blokaden er over!

Fuller gasstanker er kommet inn til Okhaldhunga, til gamle priser. Her har vår lokale forhandler fått nye forsyninger.

Drivstoff kommer også, men det tar tid før markedet er fylt opp så svartebørsen mister sine muligheter, og litt for mange tjener på å forlenge overgangen. Gjennom denne tiden har vi hatt nok medisiner og vaksiner, takk og lov.

Pasienten er i narkose...

... men vi ville vise dere et hyggelig team av doktorer og sykepleiere.

Dette er en liten gutt som hadde falt og brukket leggbenet. Det trengs sterke karer for å trekke på plass. Sykepleier Bishnu har ansvaret for narkosen, og skiftestuesjef Gyan i bakgrunnen skal legge på gipsen.

(Skjelettet i bakgrunnen brukes til undervisning!)

Visjon som bærer

Ansu står opp i kirken, tar farvel for å følge sin visjon, og ber om forbønn så visjonen fører henne tilbake til Okhaldhunga til ydmyk tjeneste som doktor en dag.

Husker dere min kollega på sosialkontoret som for seks år siden møtte oss da vi kom tilbake fra Norge, med en klar beskjed. – «Jeg må slutte på sosialkontoret, for dette sykehuset trenger en dr. Erik i fremtiden, når Erik blir for gammel!»

Den sommeren fikk hun en sterk visjon om å bli den doktoren for Okhaldhunga som ivaretok alle sider ved pasienten, også de mentale. Hun var 19 år gammel, hjelpepleier og uten rik familie. Ansu mistet sin mor like etter fødsel og vokste opp ved hjelp av sine søstre. Likevel bar hun et sår etter mangel på kjærlighet. Da hun møtte Jesus, fikk hun den kjærligheten hun alltid hadde savnet, og ble et fyrverkeri!

Hun forlot oss for 6 år siden for å ta Health Assistant - utdanning, som har vært et skritt inn i legeutdannelsen for mange. Etter å ha blitt Health Assistant, arbeidet hun en tid i Public Health, før hun arbeidet i 1 ½ år ved poliklinikken her.

Hennes visjon levde videre, og en dag fant hun fram til et universitet på Filippinene der hun ble akseptert som student. Men veien var likevel lang. Hvordan skulle det finansieres? Brikken falt på plass med bidrag fra Australia og fra Norges Kristelige legeforening i Molde. Nå reiser hun med god støtte og tre års bindings tid til Okhaldhunga etter 6 års studie på Filippinene, og hennes visjon gløder!

Da går det kanskje an å bli en gammel dr. Erik med fred i sjelen, når en ny vokser fram?

Detektiv-arbeid

Bir Bahadur Raut er 38 år gammel, og kommer fra et annet distrikt i Nepal, langt herfra. Han hadde vært syk i halvannet år da han kom hit. Den tiden hadde de brukt på å besøke flere små og store sykehus. Der prøvde de seg ut med behandling mot både malaria, tyfoidfeber, tuberkulose og mye annet. Men intet hjelp, og de reiste videre rundt for å «shoppe» behandling. Dyrt, og nytteløst.

Da de kom hit var de innstilt på at dette blir siste stopp. Vi var like i villrede som de andre sykehusene hadde vært. Vi prøvde oss fram med det vi har av undersøkelses-metoder og behandling, men kom ingen vei. Alvorlig syk pasient med høy feber hver eller annenhver dag, men ingen symptomer som viste oss noe om hvor sykdommen satt. Det er da det er godt å ha gode venner, selv om de er langt unna. Jeg søkte råd hos det nettverket jeg etterhvert har fått av «støttekontakter» i Norge, legespesialister der som er villige til å dele av sin erfaring og kunnskap med oss her ute i bushen. Og det ble napp!

Både røntgen-lege i Molde og reumatolog i Oslo mente at dette måtte være «sarkoidose». Det er en merkelig sykdom, der kroppen oppfører seg omtrent som om den har fått tuberkulose, men uten å ha det.

Han ble feberfri fra dagen etter at riktig behandling ble startet. Nå har han vært helt frisk i ti dager. Her sitter han fornøyd på senga si, som vi kan se at var nummer 28 inntil vi omgjorde hele den gamle poliklinikken til sengeavdeling. Nå er den seng nummer 54. Han reiser hjem i overmorgen, men vi holder kontakten!

Tetanus

Ikke alle diagnoser er like vanskelige å stille. Vi har hatt flere tilfeller av tetanus, stivkrampe, her de siste par årene. Så nå begynner vi å bli flinkere til å kjenne igjen den sykdommen. To unge brødre kom til oss med sin eldste bror på bære, alle i tjue-årene. Eldstebror hadde fått et kutt i foten da han var ute og kappet gress med sin store, rustne kniv for et par uker siden, som de ikke hadde brydd seg med å behandle. Mye annet var viktigere.

Men nå var han blitt så stiv og rar i hele kroppen, kunne ikke svelge og ikke åpne munnen. Og med et slags stivnet, rart smil i ansiktet er diagnosen ganske klar. Stivkrampe-bakterien produserer et giftstoff som stimulerer musklene til å trekke seg sammen. Verst i kjeve, strupe og ansikt, men så i hele kroppen. Pasienten er helt bevisst. Det er vondt, dramatisk, og farlig.

Behandlingen retter seg først mot bakteriene og giftstoffet de har produsert, etter det dreier det seg om de stive, spastiske musklene. Det trengs enorme doser muskelavslappende medisiner, spesielt for at ikke respirasjonsmusklene skal stivne og hindre pasienten i å puste. Det er en vanskelig balansegang, for hvis vi gir for mye, risikerer vi å lamme pustesenteret i hjernen, og det er like livsfarlig. På store sykehus har de respiratorer til slike pasienter. Det har ikke vi.

Brødrene var fortvilet når de så hvor vondt storebror hadde det de første dagene, og ville ta ham hjem for å dø mange ganger. Da ville han dødd i løpet av kort tid. Men i løpet av den andre uka fikk vi situasjonen litt under kontroll, og de fikk tillit til oss.

Her er en storfornøyd mellombro, som har våket over storebror i mange døgn. Nå tror både han og vi at storebror vil overleve. Ennå trenger han medisindoser langt utover det som står i bøkene, og han må få sondeforing gjennom nesa fordi han ikke kan svelge selv. Men herfra tror vi det vil gå rette veien.

Gjenoppbygging for de fattigste, «sukum basi»

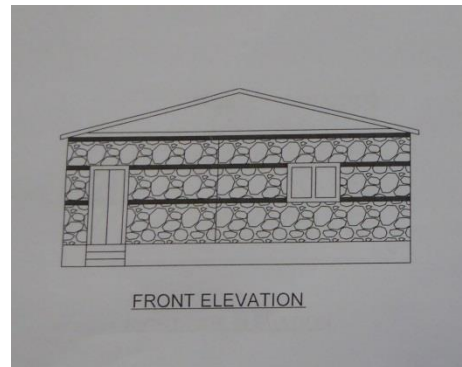
Dere kjenner kanskje igjen denne sherpafamilien? De var med i O.T. for to måneder siden. De er den første familien som vil få nytt hus.

De fikk et jordstykke av morens familie, registrert i eget navn.

- Men så viste det seg at Kontoret registrerte feil jordlapp! Dermed er det en ny runde. Det er ikke lett og være «liten» i dette landet.

Be for alle dem vi skal bygge for, at de må få de formelle papirene på plass!

Ny ingeniører funnet!

Vil du kjøpe en hytte i Okhaldhunga til 40.000 kr?

Rosan Dulal er vår nye ingeniør. Han har brukt to uker i alle offentlige kontorer og organisasjoner i Okhaldhunga for å finne fram til et enkelt og jordskjelvsikkert hus vi kan ha som modell. Den største modellen er to rom og kjøkken. Da er det jordgulv, og vindusglass er ikke inkludert, men det som koster er de tre langsgående bjelkene i tømmer. Tømmer er dyrt! Det er langt fra vei og vanskelig å frakte inn sement. Mønet må også være i lett trevirke. Vi har penger nok til 34 hus, men her er ytterligere ti sukum basi-familier som vi gjerne vil inkludere. Derfor selger vi gjerne ut enkle hytter på landet i Okhaldhunga som dere kan glede dere over at noen andre bor i, og sørger for vakt- og vedlikehold for dere!

Kalde skur har sprengt våre budsjetter

Vi er glade for å kunne gi gratis behandling til alle barn under 12 kg. De betaler for medisiner, men ellers er alt gratis, også det livgivende ekstra oksygenet til lungebetennelsesbarna. Denne vinteren har vi hatt så mange flere barn. Mange bor under presenninger som det drypper igjennom eller i bølgeblikk skur der kondensen drypper ned i kulda. Sånt blir det lungebetennelse av!

Hjem etter ett år på Tuberkuloseavdelingen

For litt mer enn ett år siden tok vi på oss den tjenesten for myndighetene å være et senter for de med resistent tuberkulose i øst Nepal. Etter at jeg så hvor innestengt og dystert de hadde det, de som ble sendt til Kathmandu, er det en stor fornøyelse å se dem sitte ute her, hakke i jorda, fyre opp i ovnen sin og leve sitt liv på TB avdelingen her. Vi har fått lønnsmidler til en helsearbeider dekket av staten til å ta vare på dem.

Chandra til venstre har levd et helt år på TB avdelingen for resistente tuberkulosepasienter! De var to, den ene har allerede kunnet gå hjem og nå er det Chandra sin tur. Det er en seier at de begge er negative, ikke smittsomme lenger! I den andre delen av TB-avdelingen er det stadig kamp om plassen. Det har ikke blitt mindre Tuberkulose.

Kunnskap og adferd, like viktig!

Jhanak Kumar Karki arbeider for en organisasjon: "Strengthening the Accountability of Local Governments Project".

Jhanak kom til sykehuset med sin gamle mor som har KOLS og hjertesvikt. Det er ikke første gangen han er her. Bare med moren har han vært her ni ganger! Hun greide seg denne gangen også.

Her følger et intervju med Jhanak:

Hva er viktig for at dere får tillit til sykehuset?

For alle i Okhaldhunga er «Mission» vårt håp når vi er i nød. Vi er et veldig fattig distrikt. Alle som har kunnet flytte ut, har flyttet ut. Det er så mange hjelpeløse som bor her i dag. Så mange fattige lever bare pga den behandling de får her uten at de har penger i hånda. Vi har selv opplevd det i vår familie før noen hadde jobb. For syv år siden fikk min fetter armen i en mølle og brakk den tre steder. Da fikk vi behandling her, og i tillegg betalt flyreise til et sykehus i Kathmandu. Derfor er ikke min fetter handikappet i dag. Slike historier er det masse av blant den fattige befolkningen i Okhaldhunga.

Du arbeider i en organisasjon som bygger opp det sivile samfunnet. Hvilken rolle har Okhaldhunga Community Hospital i distriktet?

Vi samarbeider med "Mission"-stab i distriktet for å bygge opp helsepostarbeidet. Men den viktigste rollen er å være et sykehus der det alltid er dyktige leger og utstyr, noe som staten mangler. Et sted vi alltid kan få hjelp og akutte operasjoner kan bli gjort.

Når du ser det nye sykehuset vokse fram, hva tenker du om framtiden?

Vi er midt i et fylke med så mye sammenraste bygninger etter jordskjelvet. Da er det stort å se så solide bygninger, det gir tro på framtiden her. Noen fortalte meg at det vil bli oppvarming i noen rom! Det nye sykehuset vil ikke stå tilbake for noen sykehus i Kathmandu. Håper de som er rike nok som reiser til Kathmandu for behandling i dag, vil komme hit i framtiden.

Men bygninger og medisinsk kunnskap er ikke alt, like viktig er den omsorg og adferd som de ansatte viser. Jeg håper de samme holdninger og omsorg vil fylle de nye bygningene! Det er det som gir oss tillit til dette sykehuset.

Lalu Pate på scenen!

Chhering Sherpa er tilbake i Rampur, der politiet tidligere hadde halt ham inn etter at han hadde drukket 18 flasker hjemmebrent

Lalu Pate klubben inntok scenen på markedsplassen i Rampur. Flere av medlemmene fra det området fortalte fra livet sitt og hvordan de hadde fått hjelp til komme ut av alkoholens makt. Chhering er bare 22 år og ble avruset for en måned siden. Da hadde han drukket hver dag siden han var 10 år. En vanlig dag måtte han ha 6-8 flasker hjemmebrent om dagen. Så fikk han epilepsi og faren ble bekymret. Da hørte han på radioen om Lalu Pate klubben som hadde hjulpet så mange ut av alkoholiker-livet. Han tok med sønnen til «Mission». Etter en uke avrusning, og nye venner i klubben, har han fått smaken på hvordan det er å være edru. Det er egentlig så mye bedre!

Lalu Pate klubben reiser til et nytt sted hver måned nå, for å finne nye mennesker som venter på å bli plukket opp til et nytt liv. Fra Rampur kom det en lærer som har drukket og banket opp sin kone så mye at hun er forsvunnet, og mange elever lider av hans alkoholmisbruk.

Våren er kommet!

Med varme i luften ble det tur til elven for kirken, og vinterens 12 nye kristne ble døpt. En stor dag og glede for dem som begynner et nytt liv og alle oss andre. Tre forskjellige folkeslag er med i bildet og alle blir vi ett folk i vannet som forener oss.

Farmor ble døpt!

Det er prestens farmor på 87 år som kom hjem til sin landsby etter å ha bodd lenge hos en slektning i Dharan. Nå kom hun hjem, for hun ville bli døpt! – Ja, men det er veldig kaldt vann ennå, ble hun advart. Men hun ville heller dø i dåpsbassenget enn risikere ikke å bli døpt i tide. Hun greide seg fint.

Nå har presten vår døpt sin far, mor, søster og farmor, alle som nye troende!

«Bethesta» til Okhaldhunga-kirken.

Mange vil kjenne til «Bethesta» som en sjelesorgs-institusjon bygget opp av Mirjam Bergh i Pokhara, vest i Nepal. De reiser rundt og har kurs i kirker for deres ledere. Nå er de her hos oss! I fire dager har de kurs for lederne i fra alle kirkene i Okhaldhunga, og det er bare det første i en serie på tre kurs. Vi gleder oss over den muligheten det gir våre venner her.

Hilsen Kristin og Erik

Hjelp oss å bygge et jordskjelv-sikkert sykehus i Okhaldhunga!

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

”Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 118.15.354”